

ЕДГАР АЛЪН ПО КАМБАНИТЕ

Превод от английски: Георги Михайлов, 1996

chitanka.info

Чуй сред полунощни сън
 как шейни отронват вълн
 звълн след звълн,
 звълн след звълн!
 Как полъхват и ни вдълхват несълнуван, дивен сън!

О, как звълнко, звълнко, звълнко
 плуват в нощни въздух вълн!
 А в мъгла обвити тълнко, слушат рой звезди през сън
 как напява всеки звълн,
 че след мъка и заблуда
 идват дните на пробуда,
 на очакваното чудо —
 на блажен и влюбен сън!
 В снежен път шейни летят:
 сребърни звълнци звълнтят
 и с припевен ритъм верен,
 като дремен стих размерен,
 разпилени, ту пълк слени —
 звълн след звълн
 в звълн един:
 — Дин! — Дин! — Дин! —
 — Дин! — Дин! — Дин! —
 Как полъхват и ни вдълхнат несълнуван, дивен сън!

Сватбен звълн звълни навълн —
 златен звълн!
 Вечно девствен, лей приветствен той възторжен
 сън!
 Вест понесъл с весел ек,
 той лети в ноцта далек

и подобно чучулига,
всеки миг
от вълните златорунни на акорди тънкострунни
той се вдига и достига
лунни лик!
А камбаните черковни
нежно тръпнат, сякаш шъпнат древни приказки
любовни.

И съгрян
в техни блян,
цели свят навред съзира в бъдещето светъл сън.
Възвестен от хор камбани с благодатен златен звън
посред дим
от тамян,
смях и шум —
— Бим! — Бам! — Бум! —
Бим!
Бам!
Бум!

ш

Мирни сън прокуди вън
меден звън!
В ноц безсънна той прозвънна бедствие навън!
Звън след звън
с гневна мощ
ужас вей в самата ноц
и отмина по-нататък!...
Звън след звън —
ту по-дълъг, ту по-кратък —
страх навред вселява вън!
И страхът е тъй голям!
Въздухът от плач раздран!
— Дан! — Дан! — Дан! —
— Дан! — Дан! — Дан! —
Че камбаните пияни, неспособни да звънят,
само бият, само вият и вопият, и крещат!

Само плачат за пощада
и към пламналата сграда
вопли горестни редят...
А пожарът многошумен,
ту затихнал, ту безумен,
пак пламти —
носи се, пълзи, лети
все нагоре, все нагоре
и настръхнал той говори:
„Ще хвърча!
Ще се нося, огнекрили, срещу лунната лъча!
Месеца ще стигна или — ще умра, ще замълча!“

То сред кипнала метежност
и безбрежност от огън
приказка за безнадеждност
там навън
с тръпки ледни шепне медни звън —
и със слух от страх терзан.
Знай ухото:
вред е злото!
Вред пожара се разгаря, вред е пламъкът разлян —
— Дан! — Дан! — Дан! —
— Дан! — Дан! — Дан! —
В общи пукот сетне звукът, ужас — звукът сам!

IV

Погребален скръбен звън
стене вън!...
Вечна горест в тленна орис — край на горки жизнен
сън...
В тихия вечерен час
с ужаса на своя глас
колко скръб той буди в нас!
И неволно ний тъжим:
поглед в сълзи потопим
и ридаем в скръб, че знаем: сън навеки ще заспим!

Тъй унил и тъй печален,
той нараства в дълъг плач
и в привечерния здрач
със припева погребален
в Божи храм слят едвам —
Бам!...
Бам!...

Ту плачевен, ту сподавен, тоя гневен, бавен звън
възвестява, че страдалец е заспал последен сън!

От черковните килии
и за грешни, и светии
отечава тъжен звън —
пръст сърцето ще покрие, а очите — вечен сън!
О, там черният звънар,
смел и твърд,
бий на смърт —
Смърт!

Той над всички горд стои
като някой господар —
някой цар!
Той се смее и шуми
и гърми, гърми, гърми;
до камбаната застава
и така я разлюлява,
че тя горко заридава —
и с плача си възвестява,
че вървим
все натам
в своя друм —
Бим!...
Бам!...
Бум!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.